По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 21 (10.404) Львів, пятниця 30. січня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XIIL.I.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО"

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Стріли за стрілами.

В останніх днях розпорядком міністра торгу і промислу знесено всі права української мови на почтах і в почтовому обороті, навіть у тому випадку, коли почта не є урядом, тільки звичайним посередником, транспортовим підприємством, що виконує доручення за окремою оплатою.

української мови в суді й прокуратурі, чого доказом хоч би конфіскаційні присуди в „державній мові", якими пишається українська преса. Теж саме явище стає домінуючим у самоврядуванні. Взагалі в цій ділянці суспільного життя панують анархічні відносини в повному того слова розумінні. Кругло в 2300 самоврядних і громадських установах всевладно панують тзв. правительственні комісарі. Є це „бич божий" для кожної громади. Та не входячи в анархізацію відносин, витворених у самоврядних установах, зазначімо, що на основі навіть закону з 31. липня 1924, про державну мову й мову урядування державних і самоврядних адміністраційних властей — самоврядні установи мають право й обовязок користуватися в урядуванні українською мовою. Головно це право і цей обовязок спадає на „уряди сільських громад", тзн. уряди без огляду на їх походження, чи з вибору, чи з призначення.

язикові управнення, якщо вони хоч у дрібній мірі постановляють щось на користь української мови, торкаються виключно тільки виборних громадських установ. А що тепер немає ні громадянських рад, ні війтів, які походилиб з вибору, а що всюди урядують правительственні комісарі зі своїми прибічними радами, то не можуть увійти в життя навіть ті крайно обмежені й стиснені язикові права, які містяться в язикових законах. Бо — на їх думку — правит. комісарі і прибічні ради не є мандаторами населення, тільки безсторонніми експонентами польської адміністрації. Вона урядує по польськи тим самим і її експоненти — як частина суто „казьонного" апарату — теж мусять урядувати по польськи. І тут знову стрічаємося з дивним явищем. Коли наказний війт, або війт і наказна прибічна рада на приказ М. Прушинського постановляють переміну мови навчання в сільській школі з української на польську, то тоді вони представляють собою „волю" громади, тоді сповнюють вони „законні" функції, але коли вони рішають урядувати в українській мові, то тоді являються вони тільки казьонними експонентами, що не мають права ніяких рішень, хоч би вони йшли по лінії закону.

Тепер же підготовляється наступ на гр. кат. церкву, на урядування гр. кат. парохіяльних урядів, на що вказує стаття адвоката Перацкого в „Слов-і польск-ім", яке є фактичним урядовим органом для польської бюрократії на українській національній території.

Ф. Ф.

Ізза куліс целібатщини.

Висвітлення до історії львівських синодів з років 1891 і 1897, Львів 1924.

Під кінець листопада мин. року появилася у Львові за підписами оо. Олександра Стефановича, Григорія Чубатого, Теодора Бориса й Івана Решетила брошура під нап. „Висвітлення до історії львівських синодів з років 1891 і 1897". Ця брошура займається головно одною сторінкою діяльности тих синодів, а саме підступним підготуванням до накинення українському духовенству примусового целібату. І якраз в тому змаганні б. члени львівського синоду (з р. 1891) відкривають стільки підступів, розкривають стільки закулісових ходів, стільки заприсяженої впертости в поборюванні забезпечених Римом прав гр. кат. духовенства, що ми вважали справедливим підождати на дальші вияснення. Одначе досі, хоч минуло вже два місяці, не віdізвався ані один голос, який заперечував би подані в брошурі факти. Навпаки, поведінка гр. кат. єрархії в ятривій справі целібату доказує, що тут маємо до діла з акцією по лінії корінно змінених ухвал львівського синоду. Це й спонукує нас присвятити більше уваги згаданій брошурі.

Думка скликати синод для вирішання розбіжностей у відправах і взагалі для упорядкування церковних справ зродилася серед гр. кат. духовенства ще в 60-тих роках мин. століття. Одначе аж в 1888 р. з нагоди ювілею папи Льва XIII. та думка прибрала конкретніймші форми. Митрополит о. С. Сембратович взявся дуже ревно до її здійснення. Але, як відомо, митрополит підлягав впливам всесильного намісника гр. К. Баденія, і цей останній поклав свою важку руку на самій ідеї синоду. Він розпочав вельми живу діяльність з метою обмежити вплив духовенства на хід самого синоду, та переперти на ньому ухвали по лінії польських інтересів. Це йому легко приходило, тим більше, що віденський уряд сліпо виконував вказівки цісарського любимця, а й в Римі на чолі конґреґації de propaganda fide стояв тоді завзятий польський націоналіст кардинал гр. Ледоховскі, який знову відповідно інструував віденську нунціятуру. Спілка Бадені-Ледоховскі зробила все можливе, щоби в найгіршому світлі представити українське духовенство. Не диво, що призначений Римом на провідника синоду о. Августин Чяска (титул. архіеп. і префект ватиканських архивів) так був „поінформований" про українське духовенство, що — ще не бачивши його — висловлював вже заздалегідь погляд, що головним завданням синоду є перевести реформу виховання й дисципліни духовенства, бо воно під науковим, релігійним, моральним і політичним оглядом дає все до бажання. А головною причиною недисциплінованости українського духовенства і пануючих серед нього „непорядків" є це, що кандидати на священиків можуть женитися перед принятгям вищих свячень.

Цей погляд, опісля значно змінений папським делєґатом, бож йому самому прийшлося ствердити, що українське духовенство є інтелігентне, образоване й очитане, хоч уперте (в обороні своїх прав) — все таки був провідним мотивом поведінки о. Чяски на львівськім синоді.

Синод зібрався 24. вересня 1891 і розпочав наради у відповідних комісіях. Взяли в ньому участь папський делєґат о. Чяска, митр. о. С. Сембратович, перемиський єпископ о. д-р Юл. Пелеш, станиславівський еп. о. Юл. Куїловський, 156 священиків всіх трьох дієцезій і сеніор львівської Ставропіґії проф. д-р Із. Шараневич. Серед розгару синодальних праць почали кружляти вістки, що в постановах про духовні семинарії має бути перепертий загальний целібат. І справді виявилося, що такий проєкт є та що його вніс митрополит ніби на доручення Риму, мотивуючи целібатні постанови довільно вирваними і спрепарованими словами зі св. Ап. Павла. Цей намір викликав загальне невдоволення синодального духовенства. Супроти того звернелося до епископату з домаганням, щоби ту справу знято з порядку. Одначе митрополит не дав ніякої відповіди. Тоді у папського делеґата явилися синодальні відпоручники о. Василь Чарнецький, о. Йосиф Крушинський і о. Іван Негребецький, щоби довідатися, чи целібатні постанови проводиться з волі Риму. Арх. Чяска відповів, що в Римі не давали йому ніяких інструкцій, але у віденській нунціятурі повідомили його, що головним предметом синоду є справа введення загального целібату. Він особисто обстоювати-ме целібат, буде вимагати вставлення відповідного цитату зі св. Письма, а хто тому спротивився би, то той буде уважаний єретиком. Відпоручники заявили, що священичі подружжя є канонічним правом східної церкви, що Рим затвердив те право при заключенні унії, та що на його знесення не згодиться ні духовенство, ні народ. Вимагані слова св. Письма не є законом Христовим, тільки євангельською порадою, яка вказує шлях до більшої досконалости, але не обовязує.

Щож торкається „єреси", то годиться зазначити, що над довільно вирвані слова зі св. Письма стоїть повага церкви („і св. Письму не вірив би я, колиб не заставляла мене до цього повага церкви".)

Та о. Чяска вперто держався первісного погляду, хоч не входив вже в богословську дискусію. Ясно стало, що з припоручення віденської нунціятури, де Поляки мали ріша-

ючий вплив, всіми способами і засобами бажається перепачкувати постанову про загальний целібат. Виявилося, що митрополит стоїть під натиском нунціятури і на її бажання вніс целібатне предложення. Огірчення серед духовенства поглибилося. Навіть зявилася небезпека розбиття синоду.

В тій критичній хвилі взяв справу в свої руки перемиський епископ о. д-р Ю. Пелеш. Він зладив новий проєкт постанови про семинарії, в якому з одного боку зазначив догматичну висшість безженности, а з другого боку підніс, що це є тільки евангельська порада та що жонатість східних священиків є законна і дозволена. Цей проєкт прийнято, після чого вдруге явилася делегація синод. священиків у архієп. Чяски, щоби з ним дійти до порозуміння. Одначе папський делегат уперто держався свого погляду, доказуючи, що безженність буде добром для гр. кат. церкви, що аж після заведення целібату латиники матимуть нас за повних католиків і т. п., а навіть в своїй „аргументації“ посунувся до безсоромних потіх для будучих целебсів. Це так обурило делегатів, що вони негайно покинули гостинні пороги о. Чяски.

Після того за порадою еп. Пелеша делегація удалася до митрополита. І тут не прийшло до вирівнання протилежних поглядів. Митрополит обстоював „своє“ предложення, а делегати боронили погляду загалу духовенства.

Супроти того справа перенеслася на комісію. Дня 5. жовтня 1891 в першій комісії явився митрополит і виголосив промову, в якій жадав послуху для настоятелів та накинувся на молодиків і „бутівників“. Проти поведінки митрополита виступив „молодик“ о. Ів. Негребецький, а о. Йосиф Крушинський просто випалив, що митрополит платить целібатом за свою митру. В таких умовинах напруження зростало. Тогож дня одноголосно прийнято предложення еп. Пелеша про дух. семинарії. Другого дня на повному засіданні синоду представлено оба предложення: офіціяльне (митрополиче), що перепало, і комісійне (еп. Пелеша). Це останнє мотивував професор догматики о. д-р Йосиф Черлюнчакевич, а опісля з протестом проти латинщення гр. кат. церкви — не без перепон з боку митрополита й папського делегата — виступив сеніор Ставропігії проф. д-р Шараневич, домагаючись вписання протесту до актів синоду. Після цього епископ Пелеш і Куїловський — при неясному становищі митрополита — прийняли комісійне предложення. Так прийняте предложення проголошено в архикат. церкві св. Юра.

Прийняті синодом постанови переслано до Риму до затвердження. До Львова вернули вони аж в р. 1895, наступного року їх видруковано, а після того мали відбутися епархіяльні синоди (в поодиноких епархіях) для проголошення тих постанов і введення їх в життя. Такий синод відбувся у Львові в днях 7—9 грудня 1897. І тут прийшлося ствердити великі розбіжности між ухваленими і видрукуваними постановами синоду з р. 1891. А саме змінено постанову про священичі подружя в напрямі ступневого вводження целібату, проти чого письмом з 8. грудня 1897 протестувало 36 священиків, членів провінціяльного синоду; дальше додано неухвалений синодом додаток про заборону заручин богословам і нову постанову про вибір епископів, якою вирішувано, що епископами можуть бути тільки безженні священики. Цею постановою раз на все припинювано винесення на епископську катедру священиків-вдівців всупереч традиції східної церкви. Очевидно, найбільше замішання викликала корінно змінена постанова, звязана з проблемою целібату. Згодом виявилося, що митрополит на власну руку в порозумінні з папським делегатом крім постанови синоду предложив до папського затвердження свій власний проєкт, посередній між першим (своїм) і ухвалою синоду. І цей другий проєкт затвердив Рим.

Так представляється сухе переданя фактів випущеної перед двома місяцями брошури.

Російська еміграція.

IV. Демократія та її ідеал третьої Росії.

Дискутуючи невпинно, російсько-демократична еміграція доконала своїми наскрізь теоретичними міркуваннями бодай одного відкриття. Вона відкрила т. зв. третій фронт у російській революції. Під третім фронтом розуміє вона всю ту масу російської інтелігенції — ми назвемо її краще російською бюрократією дореволюційних часів — яка не пішла зразу на службу большевиків і саботувала їхню владу. Але на цьому не кінець. Ця бюрократія вичікувала на спасення від большевизму, одначе з моментом появи „білих“ вона в них розчарувалася. Ми скажемо, що розчарувалася не в них, а в їхній силі, в їхньому неморальному чорносотенному реакціонерстві. Через те до „білих“ поставилася вона з резервою і з недовірям, за якими крився страх перед большевиками. Перемогу останніх той третій фронт все передбачував.

Відкритий третій фронт — це ніякий фронт, а пасивізм, обосторонній саботаж. На такий фронт можна найменше надіятися. Одначе це не перешкоджує деяким групам на нього покладати надії при відбудові третьої Росії.

Найсильніші та найвпливовіші демократичні групи, зосередковані на еміграції, ставляться до національної проблеми в будучій третій Росії зовсім не демократично. Найсильніша інтелектуально республиканько-демократична група під проводом Мілюкова (вона повстала щойно на еміграції!) хоча не відкидає демократичного принципу про самоозначення, але надає тому принципові своєрідний московський зміст та інтерпретацію. Мілюков зі своїми однодумцями не допускають ніякого **самоозначення** Українців чи Грузинів в буквальному розумінні. Вони заявляють, що таку справу мусить рішати „Всеросійське учредітельное собраніе“. Воно єдино покликане до цього. Виходить, що Українців, Грузинів, Білорусинів і т. п. будуть „самоопредіяяти“ Москалі. Бож ясно, що в тому „собранії“ вони матимуть перевагу.

Соціялісти-революціонери стоять на подібній платформі, хоч ідея „Учредітельного Собранія“ для них тепер неактуальна, бо вони стали вже давно на становищі радянської системи правління. В систему рад мають вони влляти есерівський демократичний дух на місце большевицької пролетарської диктатури. Замісць „Учредітельного Собранія“ рішав би справу самоозначення, наприклад Українців, Всеросійський Зїзд Рад есерівського крою. Про угоду Чернова з ППС в Тешині в нас писалося і через те не вважаємо вказаним повторюватися. Одначе слід підкреслити факт, що есери робили згоду з польськими соціялістами в справі українських і білоруських кордонів з Польщею, вважаючи їх російськими кордонами.

Російські соціялдемократи-меншевики мають мало членів на еміграції, а через те їхній вплив на ту еміграцію незначний. За те мають вони значні впливи у II. Інтернаціоналі, а через нього і на західно-европейську соціялдемократію. Їхні представники на конгресі II. Інтернаціоналу в Гамбургу Дан і Абрамович ще недавно відмовили українській нації права не тільки на самоозначення, але й на іствування. Вони теж ділили Україну з пепесами.

Це й були би найважніші та найбільше впливові політичні групи російської еміграції, що претендують на провідну ролю в майбутній третій Росії.

Ми назвали ще групу Мережковського. Одначе вона не має ніякого ясно начеркненого політичного ідеалу. Це група російських типових інтелігентів із ярко зарисованими індивідуально-творчими обличчями мистців. Вони месіяністи і релігійні містики. Большевизм для них — це ніщо инше як влада діявола, як панування антихриста. Комунізм має всі познаки світової універзальної діявольської доктрини. З нею боротися важко, бо вона універсальна і чисто духова. Її не поконає ніяка зброя. Щоби її перемогти треба їй протиставити теж велику універсальну ідею. А такою може бути тільки чисте, ідеальне християнство. Християнські гасла: любов, рівність і братерство — ось саме гасла, які можна протиставити побідно антихристовій диктатурі пролетаріяту, рівнозначній з потоптанням всякої індивідуальности, всякої любови, рівности і братерства. Єдина французька революція намагалася зреалізувати ці високо-християнські універсальні гасла. Вона їх воскресила. Европа мусить навязати свою протибольшевицьку акцію до тих традицій великої революції, якщо хоче перемогти та знищити царство діявола. Тільки універсальна ідея очищеного християнства, тільки символ Христа, може перемогти діявольське „знамя“ пятираменної звізди. Таке „credo“ месіяністів. Вони демократи і стараються при допомозі переважно літературної пропаганди защіпити на Заході свою ідею про боротьбу з большевизмом при допомозі ідеального християн-

---

М. ВОЗНЯК. 2)

Початки нового українського письменства.

(Продовження.)

Літературний жанр, до котрого належить Енеїда Котляревського, називається звичайно травестією. Зеров стверджує, що твір Котляревського в своїм відношенні до Вергілієвої Енеїди не є ні пародією ні перекладом, а коротким, зуmисне відмінним щодо тону переказом фабули латинського первотвору, з пропуском багатьох характеристичних і важливих епізодів останнього, притім переповідженням, зробленим не з оригіналу, а з далекої по духу від нього перерібки.

Передовсім не знайшло у Котляревського жадного відгуку все те, що специфічно римське, що становить її римську душу: її патріотична ідея, археологичні екскурси й генеалогічні догадки. Вергілієва Енеїда давала вислів римським національним гордощам, бо звязувала Рим із давньою славною Троєю та вбирала в гарні форми тодішнє переконання про світову місію римської імперії. Напр. Анхиз ось як характеризує національний геній Риму:

Инші зручніше, як ти, одливатимуть статуї з міді
І з мармурової брили живі різьбитимуть лиця,
Краще в судах промовлятимуть і докладніше від тебе
Сферу окреслять небесну і зір кругове обертання:
Ти-ж памятай, громадянине римський, як правити світом.
От де мистецтво твоє: в супокої тримати народи,
Милувать щирих піддавців і вкрай довойовувать гордих.

Я навмисне навів оцей зразок перекладу Зерова, щоб показати читачам, що за мистецького перекладчика маємо в авторі: таких гарних перекладів із клясичних літератур грецької й римської досі не було в українськім письменстві. Тому думаю, що висловлю бажання всіх, що дорожать розвитком українського слова, щоб Зеров дав якнайбільше таких гарних перекладів нашому письменству, зокрема переклад Вергілієвої Енеїди.

Котляревський звів красномовне пророцтво Анхиза до двох неповних строф. Проаналізувавши відношення Котляревського до етичної маніри Вергілія, ствердив автор, що з вовнішнього боку поетичні засоби Вергілія лишилися ніби ненарушеними (втручання богів, заклинання муз, картинні порівнання), але тон у Котляревського діяметрально протилежний: де у Вергілія — [illegible]матизм, героїзм, урочиста [illegible] зворушливі сцени, там у Котляревського — фарс, весела легковажність і влучні дотепи, що правда, не завжди високої проби.

Та не в тім уся сіль перелицьованої Енеїди Котляревського, але в умінні надати свому гуморові національного характеру, забарвити вчинки Енея й Троянців густим українським кольоритом, українським етнографічним реалізмом.

Далеко менше мистецтва в Котляревського в невидержаних характеристиках дієвих осіб. Так само на загал невидержаний тон у творі Котляревського. Причиною такої нерівности було те, що Енеїда писалася на протязі цілих тридцяти літ, отже довгого протягу часу, коли змінилися смаки, подуви та впливи, громадянство й побут, нарешті сам автор: його погляди, оцінки, відношення до громадянства, до своєї власної творчости й народньої мови. З погляду на стиль і виконання перші дві пісні Енеїди Котляревського вражають грубим, але непідробленим, щирим комізмом, в двох середніх піснях гумор автора витончується, він оповідає докладнійше, та щораз більше й більше відступає від первотвору, докладно розроблюючи окремі епізоди й закрашуючи їх нотками [illegible] сатири, а останні дві частини свідчать про деяку втому автора, що поспішаючи закінчити розпочату працю, скорочує своє оповідання й веде його сухо.

Що торкається віршевої форми Енеїди Котляревського, то тут впадає в очі незручне, неприродне й немелодійне розміщення слів, що утруднює часом читання, і повільний, немов затриманий темп віршу. Вислів Котляревського конкретний, часто переходить у вульгарність — прекрасно відповідає формі травестії, з її нахилом до карикатури. Словом „Котляревський був великим майстром „травестійної“ мови і на довший час утвердив її в українській літературі“.

Слідами Котляревського пішов цілий гурт більших і менших літературних діячів: одні однолітки Котляревського, инші вийшли на літературне поле вже по його смерти, одначе всі, з виїмкою одного хіба Гулака-Артемовського, без того хисту й тих широких громадських і літературних обріїв, котрі характеристичні для Котляревського; до того, не зрозумівши ні духу ні напрямку Енеїди Котляревського, почали вони наслідувати її зверхню форму та створили те, що в нашім письменстві носить назву Котляревщини. Відзначується вона трьома характеристичними особливостями: природа письменника провінціяльно-обивательська, трактування народнього побуту грубо-гумористичне, а мова образна, конкретна, з нахилом до вульгарности.

(Продовження буде.)

ства, бо християнство — це культура, большевизм — це занепад, це діявольська руїна. Ця група серед еміграції цілком ізольована.

Демократична група варшавських емігрантів, що купчаться біля органу „За Свободу“, теж не має ясно скристалізованої політичної плятформи. На її прапорі вивішене гасло: „За батьківщину і свободу“. Та вона теж за самоозначенням націй через „Учредітельное Собраніе“. Серед тої групи вибиваються на провідні місця Фільософов і Арцибашев.

У щож вірить ця еміграція? В чужу інтервенцію ані в свою власну вона не вірить. А не вірить тому, що при „розтяжности російської території, при суперечних інтересах західних держав, при розпорошености російського народу, не тільки неможливо повалити большевиків силами еміграції, але неможливо воно і при збройній піддержці Европи“. Російська демократія вірить у російські маси. Вона пересвідчена, що ці маси, так довго терпеливі, кінець кінців скинуть большевицьке ярмо. Вона подекуди здає собі справу і з того, що майбутнє Росії через те невідоме, воно оповите таємністю. Ця маса зможе видати зі себе, не тільки нових людей, не тільки нові політичні концепції, але вона зможе зродити і диктатора-самородка в залізних чоботах, що стопче на своєму шляху все слабе, кволе і нерішуче. По таких перипетіях перевороту прийде черга на творчу працю для демократичної еміграції. Ніхто инший, тільки інтелектуальна сила еміграції поведе третю Росію шляхом всестороннього ренесансу.

Отже вся ця еміграція, і монархічна і демократична, вірить у стихію мас, вірить навіть у „самородка диктатора“ (за винятком монархістів, бо в них диктатор чи цар вже готовий!), вірить у червону армію, одним словом: вірить у невідоме. Та вся вона мріє про велику Росію без ніяких національних аспірацій на самоозначення для „інородців“. Велика Росія з поневоленням національностей це мета еміграції, це її віра. Російські установчі збори „самоозначать“ всі народи б. російської імперії, як це їм буде завгодно. Саміж народи не матимуть права на це.

Очевидячки, що з такою еміграцією Українці не можуть мати ніякої спільної мови. Так воно і є. Відповідальна українська еміграція з її зорганізованими осередками на чолі, ніколи й не старалася знайти спільної мови з російською демократією, а ще менше з російськими монархістами. Те саме робила і робить теж грузинська еміграція. Мітична покищо третя Росія, якщо вона й стихійно народиться, переміниться перш за все в арену смертельних змагань поневолених народів б. імперії з пануючим російським. Вона не зможе ніяк вступити на шлях ренесансу, але навпаки зальється морем крови в імя права на самоозначення. Одною з причин того кровопролиття буде теж російська еміграція, як демократична так і монархічна, що ніяк не хоче погодитися з тим, що кожний народ має право жити та розвиватися по своїй власній волі без московської опіки.

В. М.

Памятайно: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

У. С. Р. Р.

Музей харківського ДПУ.

При харківському Державному Політичному Управлінню засновано музей з рідкими документами та експонатами. Є там відділи Врангля, Денікіна, Махна, Савінкова, Колчака, Центральної Ради, Петлюри і численних підпольних організацій. Дуже цікавим має бути листування Махна з Денікінським штабом.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Нагорода за Троцкого.

„Морг. Пост“ звідомляє з Петрограду, що радянський уряд визначив високу грошеву нагороду тому, хто викриє де скривається Троцкій.

Документи в справі Радіча.

Югославянський уряд оголосив у пресі листи Красіна до Радіча й Лабановського, радянських представників у Відні. У листах взиває сел. інтернаціонал балканських мужиків, щоби почали акцію й революцію, утворили спільний міжбалканський фронт. Документи стверджують плян, уложений в Москві у справі викликання революції в СХС.

Відкликання закону про особисті докази.

Польська рада міністрів на засіданні 28.І. ухвалила м. и. уповажнити міністра відкликати в соймі закон про особисті докази.

Димісія литовського кабінету.

Литовський кабінет Тумєнаса подався до димісії. Марш. сойму канонік Штавгайтіс подався до димісії також, бо буде іменований епископом. На місце Ш. вибрано о. Бистраха, дотеперішнього мін. просвіти. Напрям дотеперішньої політики сойму буде вдержаний.

Кровава виборча кампанія в Югославії.

Виборча кампанія в Югославії прибирає нагальний характер. В місцевости Гацко (Герцеґовина) на передвиборчих зборах мін. і посла д-ра Марковіча вбито кандидата дем. партії Пеко. В місцевости Новісівач (Войводіна) після німецьких виборчих зборів побило місцеве населення членів нім. партії. Керовника партії Крафта ранили в голову.

Нім усліва заключення договору безпеки.

Берлінський кореспондент „Дейли Експ.“ довідується, що німецький уряд поручив своїм амбасадорам і послам у столицях союзних держав зложити союзним державам таку заяву: „Німеччина готова заключити договір безпеки зі союзниками, коли союзники будуть схильні зачати негайно евакувати кольонську смугу“. — „Матен“ звідомляє, що німецький уряд у найблизший четвер доручить Франції предложення в справі договору, в формі дипл. демаршу.

Ахмед Зоґу през. Альбанії.

З Прізрена звідомляють, що альбанська конституанта вибрала президента мін. Ахмета бея Зоґу президентом републики.

Після арештування П. Красного.

„Хвіля“ звідомляє з Варшави: Після арештування Пінхоса Красного повідомили його власти, що буде видалений, залежно від його ж рішення, до СРСР. або до Данціґа. Красний просив рад. місію в Варшаві позволити йому вернути до СРСР. Жде рішення в цій справі. В мешканні Красного польська поліція сконфіскувала архів мін. для жидівських справ при уряді Петлюри. Дальше звідомляє „Хвіля“, що Красного не арештовано за шпіонажу, а за те, що перейшов польську границю без відома польських властей. Тому покарають Красного лише гривною.

Як це назвати?

Кураторія львівського шкільного округа розіслала через повітові і міські шкільні ради до всіх державних і приватних шкіл обіжник, який подаємо в українському перекладі як документ сучасної доби:

„Кураторія львівського шкільного округа ч. 3153/пр. Львів 6 грудня 1924. Обіжник до повітових шкільних Рад міської шкільної Ради у Львові, дирекцій гімназій, учительських семинарій і фахових шкіл — державних і приватних у львівському шкільному окрузі.

Зі звідомлення, яке прилюдно зложило „Towarzystwo Szkoły Ludowej“ у справі освітнього податку для східної Малопольщі за цілий минувший рік, виявилося на підставі цифрових виказів, що з поміж усіх кол польської суспільности, як вільного звання так і всіх категорій працьовників у публичній службі, найбільшу участь у складанні податку взяло учительство львівського шкільного округа. З почуттям слушної гордости доводиться мені це ствердити і підчеркнути, що вже публично зазначив був презес T.S.L. на Зборах „Komitetu Obywatelskiego“ у Львові дня 22. листопада 1924 р., коли то Тов-о складало звіт з орудування публичним грошем зібраним на податок. Виявилося, що наше учительство не далося нікому випередити в жертвенности на ту ціль, що без огляду на своє угрупування, без огляду на ріжницю ідейних переконань і приналежність до ріжних груп чи політичних таборів, ціле, майже без виїмку, радо і добровільно, оподаткувалося на ціли розбудови польського шкільництва на тутешніх „кресах“. Тим жертвенним вчинком рушило учительство львівського округа справу податку і прикладом заохотило до жертвенности инші суспільні верстви. Нині звертається знову T. S. L. з горячим зазивом до польської суспільности далі жертвувати на річ освітнього податку. Долучений звіт із започаткованої перед роком акції, предложені висліди праці і докладні рахунки а також виказ потреб, що наглять до дальшої праці — нехай будуть найкращим, бо річевим і черговим удокументуванням значіння і ваги справи з почуттям слушної гордости з того, що вже учительство доказало... — Панів інспекторів, пані директорки і упоавительок, панів директорів і упоавителів всіх шкіл всякої категорії як державних так і приватних прохаю найвлюдніше, щоби живо й горячо занялися справою освітнього податку та щиро заохочували підчинені собі особи учительського звання до добровільного оподаткування на ту ціль почавши від 1. січня 1925 р. Діло в тому, щоби акцію вбрати в рамці сталої системи у той спосіб, щоби з кожного повіту, коли діло йде про народні школи, чи про кожну нашу категорію шкіл, сума грошей декларованих П. Т. жертводавцями могла бути в міру можности сталою цифрою через цілий рік. Бо тільки такий спосіб забезпечує пляновість акції будови шкіл, каплиць і домів людових на підставі певного очеркненого буджету з правильно впливаючих місячних датків у сталій висоті. Куратор Sobiński в. р.“

Цей обіжник одержали не тільки польські, але й т. зв. українські приватні школи. Важко зорієнтуватись у психольоґії влади, яка звертається з покликом до українських шкіл, щоби вони складали жертви на організацію, якої метою є нищити українську школу. Що сказали би польські вчителі під пруською владою, яка зверталась би до них з пропозицією складати гроші на німецькі школи? Гадаємо, що кожний Українець і кожна Українка у відповіді на згаданий обіжник повинні оподаткуватись добровільно 1 проц. всіх своїх брутто доходів на „Рідну Школу“. Коли це станеться, то будучність „Рідної Школи“ — не дивлячись на теперішний тяжкий час лихоліття — буде запевнена.

Н. Н. О.

По широкому світі.

Югославянський уряд оголосив нові документи про „державну зраду“ Радіча. Першим є промова Радіча в Москві, другим Радіча з югославянськими Німцями, в якій він обіцяв їм культурно-національну автономію на випадок своєї перемоги; третім є лист Радіча до селянського Інтернаціоналу, а четвертим угода з Мадярщиною в справі доступу до моря тої останньої на випадок відірвання Хорватії від Югославії.

В Чілі вибухли військові заворушення. В столиці Сантяго військо захопило всі державні установи.

В Пірні, саксонському місті, дійшло до кривавих заворушень та вуличних боїв між комуністами і націоналістами. Ці останні посвячували прапор. Сімнайцять осіб важко ранених, між ними і провідник комуністів посол до парляменту Редель.

У Льондоні засновується в найблизших днях Товариство для піддержки середньоевропейського промислу. Капітал того Т-ва буде виносити міліон фунтів штерлінґів золотом. Воно буде називатися „Industrial Finance Investment Corporation“.

Бріян, б. демократичний кандидат на президента Зєдинених Держав, домагається в листі до Куліджа, щоби той накреслив домагання Америки до Европи, а рівночасно зажадав ґарантії на цілковите розаброєння европейських держав. Таким чином був би запевнений мир. Лист Бріяна зробив велике враження в дипльоматичних колах.

Литва, по відомостям польської преси, зліквідувала білоруський уряд Властовського в Ковні. Уряд Властовського був демократичним урядом Білорусі, що найшлася в межах Польщі. До тої ліквідації привязують Поляки дуже велику вагу.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Попереднє (20) число нашого часопису сконфіскувала польська прокуратура за заголовок і кінцевий уступ статті „Причинок до кресових законів“ та за один уступ рубрики „Зі судової салі“.

— **22. січня в посольськім клюбі.** Посли і сенатори врочисто одсвяткували сьому річницю проголошення незалежности Української держави. Вже зрана вони появилися в соймі з національними кокардами на грудях і тим притягали до себе загальну увагу. В 5-ій годині в помешканні клюбу відбулося урочисте засідання, на яке прибули всі українські посли та сенатори, окрім „хліборобів“ і комуністів. З привітанням явилися представники білоруського клюбу. Засідання відкрив відповідною промовою голова соймового українського клюбу п. посол Хруцький. Прочитано листовне привітання відсутнього у Варшаві посла Ант. Васильчука. Присутні постановили оголосити в пресі комунікат з приводу свята української державности і ухвалили текст того комунікату. По скінченні засідання відбувся в столовій кімнаті сойму товариський чай. Все це пройшло в атмосфері справжнього національного підйому, який обєднав усіх одним настроєм.

— **Польський щоденник у Тернополі.** На мурах Тернополя розліплено афіші з повідомленням, що з днем 4. лютого зачне там виходити щоденник „Кур'єр Тарнопольскі“. Щоденник має бути безпартійний, а його редакторами є двох молодих людей, що з метою видавання часопису приїхали зі Львова.

— **Віче комуністів над могилою товариша.** Дня 27. ц. м. святкували варшавські комуністи роковини смерти Леніна. Для цього вибрали собі місце на кладовищі Нове Гродно під Варшавою, де зібралися над могилою свого убитого товариша Білого. Поліція окружила зібраних і багатьох з поміж них арештувала.

— **За шпіонажу в користь Польщі.** В Києві відбулася на днях розправа проти якоїсь Овсевічувної, обвинуваченої в шпіонажі в користь Польщі. Суд, беручи під увагу неповнолітність обвинуваченої засудив її на 6 літ тяжкої тюрми.

— **Підозрілий динаміт.** В пасіці Клима Стефанова в Коломиї найшла польська поліція динаміт. Невідомо хто і в якій цілі підмінував українську пасіку.

— **Корфанти далі спекулює.** Польські часописи повідомляють, що Корфанти закупив „Газету Грудзьондзку“.

— **Попався.** Дня 25. ц. м. в Бращаві волинського воєвідства жовніри граничного корпусу побачили тонучого в замерзаючім болоті чоловіка і кинулися йому на ратунок. Згодом виявилося, що вратованим є пошукуваний бандит Генрик Яхневіч.

— **Збирала гроші на придане.** Перед трибуналом карного суду у Львові станула на днях залізнича урядничка Марія Младейовска, обвинувачена в дефраудації 11.000 золотих, придбаних з продажі білетів. Младейовска признавалася до вини, кажучи, що до дефраудації намовив її наречений, який порадив їй в той легкий спосіб збирати фонди на придане. По переведеній розправі присуджено Младейовскій 6 місяців тюрми, яку з причини її слабого здоровля зменшено до 6 тижнів.

— **Адвокат і цигани.** У віденських адвокатських колах оповідають таку історію, яка засвідчує незвичайний сприт українського адвоката. А саме відомий чернівецький адвокат д-р М. Дутчак перевів в імени свого клієнта, що потерпів підчас якоїсь залізничої катастрофи, успішний процес за відшкодування у висоті 200 тисяч леїв. Але румунський міністр скарбу не лише не спішився виплачувати відшкодування, але щоби не бути вараженим на грошеву відповідальність за численні залізничі катастрофи, видав королівський декрет в р. 1922, яким оповіщалося, що на державному майні Румунії взагалі не можна пошукувати ніяких претенсій. Д-р Дутчак найшовся в прикрому положенні. З одного боку в його руках правосильний судовий присуд про відшкодування, а з другого кор. декрет про незайманість державного скарбу. Але і з цій прикрій ситуації порадив собі спритний адвокат. Перш усього він постарався о признання правосильности судового присуду в межах Австрії, а коли це сталося, вислав свого соліцитатора до Відня і казав йому на залізничих двірцях слідкувати, чи не зявиться там який транспорт, призначений для румунського уряду. По трьох тижнях слідкування висланий соліцитатор побачив величезну валку, що сунула до Букарешту з муніцією. Наробив крику, витягнув правосильну судову ухвалу, валку задержано, а румунське посольство мусіло викупити застав. Таким чином адвокат мусів аж на чужині шукати пошанування права. Про цю історію широко оповідають у Відні, подивляють помисловість і сприт українського адвоката і кажуть, що адвоката не тільки не оциганять румунські цигани, але й сам чорт.

— **Віденська орґанізація соц.-демократичної партії.** Дня 24. ц. м. відбулось у Відні ґенеральне зібрання віденської організації соціял-демократичної партії, з якого виявилося, що є це найможутнійша партійна організація світа. В день складення звіту про стан партії 30. червня 1924 р. мала вона 266.415 членів, а теперішний стан виказує 300.000 членів.

3 цього виходить, що кожний четвертий віденський горожанин є соціялістом.

— **Катастрофа під Міскольчем.** В наслідок зіосуття гамульців вискочив зі шин товаровий поїзд, що наближався до Міскольча на Мадярщині. В руновищах поїзду, якого машина експльодувала, найшло смерть троє людей.

— **Посуха у Відні.** В наслідок недостачі атмосферичних опадів стверджено у віденських водопроводах зростаючу недостачу води, що навело на мешканців паніку.

— **Ураґан в Норвеґії.** В північній і західній Норвеґії шалів на днях ураґан, який мав усі ознаки цикльону. Завалилось багато домів, в наслідок чого около 600 людей лишилось без даху над головою. Втрати виносять кільканадцять міліонів корон.

— **Банкротство Амундзена.** З Осльо повідомляють, що конкурсовий суд у Джебан закінчив слідство в справі банкротства світової слави подорожника Амундзена. Його борги виносять 270.000 корон, а активи досягли ледви 50.000 кор. До банкротства довели його віжні катастрофи. Перш за все в повоєнному часі стратив Амундзен 350.000 корон в наслідок необережности. До цього слід додати фатальний результат експедиції корабля „Мавд", яка проглинула більш міліон корон. Авіятична експедиція принесла йому втрату 48.000 корон. Крім свого великого майна втратив Амундзен і приходи з книжки про відкриття полудневого бігуна. Найбільшим його вірителем є рідний брат, з яким Амундзен живе в безупинній незгоді. Вірителі дістануть тільки 7 відсотків своїх претенсій, хіба що вернеться великий корабель Амундзена, який має велику вартість.

— **З театру.** Львівський український театр дир. Стадника, повернувши з провінції, дає в неділю 1. лютого дві вистави: Пополудни о 3-ій год. оперу на 3 дії Аркаса „Катерину", а вечером фантастичну оперету на 4 дії Кропивницького „Вій". (Виступ п-і Борисоглібської). Абонаменти не використані в м'сяці січні, важні на всі вистави (і пополудневі) до 16. лютого. Вистава для шкільної молоді в понеділок 2. лютого о год. 6. вечером: клясична траґедія К. Гуцкова „Уріель Акоста".

ПРОГРАМА КОНЦЕРТІВ
ЛЮБКИ КОЛЕССА.

I. Концерт 4/2 25.

1. BACH-BUSONI: Chaconne
2. RAMEAU: Gavotte et Variations A-moll
3. CHOPIN: Sonate B-moll
   Grave — Doppio movimento
   Scherzo — Marche funèbre
   Presto
4. М. ЛИСЕНКО: Гавот
   В. БАРВІНСЬКИЙ: Прелюдія
   Н. НИЖАНКОВСЬКИЙ: Імпровізації на українські народні пісні
5. MENDELSSOHN-LISZT: Hochzeitsmarsch und Elfenreigen aus dem Sommernachtstraum.

II. Концерт 7/2 25.

1. HÄNDEL: Chaconne G-dur
   HUMMEL: Rondo Es-dur
   SCARLATTI: Capriccio
2. CHOPIN: Sonate H-moll
   Allegro maestoso
   Scherzo — Molto vivace
   Largo cantabile
   Finale — presto ma non tanto
3. CHOPIN: Valse Es-dur
   „ Des-dur
   „ As-dur
4. LISZT: Rhapsodie XII.

Початок о год. 7'30 вечером. Білети продає Книгарня Шевченка (Ринок 10).

„Союз Українських Купців"

у Львові, вул. Галицька 12. III

пригадує своїм членам, що залеглі членські вкладки належить відослати на руки скарбника дир. М. Лазорка, Львів, Ринок „Народна Торговля". Всім товаришам, котрі не вступили ще в члени, подається до відома, що член. вкл. виносить місячно 2 зол. і 3 зол. вписового, а для купецької молоді 50 сот. місячної вкладки і 2 зол. вписового. — *Е. Мартинець*, голова, *Д. Конюх*, секретар.
1278 2—3

Арешт Красного.

АВ. (Аґенція Всходня), відома зі своєї неграмотности, донесла: „Політична поліція арештувала у Варшаві б. міністра отамана Петлюри, обвинуваченого (oskarzonego) в шпигунстві на користь Россії".

Справді 25. січня ц. р. поширилася у Варшаві серед української еміграційної кольонії поголоска, що політична поліція арештувала б. міністра УНР. по жидівським справам п. Пінхоса Красного, підозріваючи, що він є агентом більшовиків. Ця вістка покищо виявилася настільки правдивою, що п. Красного справді арештовано. Щож до підозріння (а не обвинувачення) ведеться слідство, яке викаже, в чім саме міститься провина п. Красного.

Годиться зазначити, що п. Красний є визначним членом народницької жидівської партії (фолкспартай). З її рамени був він постійним членом уряду директорії, а опісля гол. отам. С. Петлюри. Все виступав як український державник і патріот, незмінно й яскраво маніфестуючи свої щиро демократичні погляди. Крім того п. Красного всі знали з найкращого боку. Тим самим ніхто не повірив би в можливість його переходу на становище якогонебудь агента.

П. Красний довгий час перебував у Львові, а перед якими трьома місяцями виїхав у Варшаву, де не був мельдований. Принагідно висловлював він погляд, що еміграція повинна вертати на Вел. Україну і віддати себе реальній праці над засклеплюванням ран, завданих Україні війною й революцією. Бажаючи вернути на Вел. Україну, старався він у радянськім посольстві о дозвіл на поворот і з тієї причини заходив до „Римського Готелю". Це й звернуло увагу політичної поліції, яка його запідозріла в „шпигунстві" і арештувала, тим більше, що не був мельдований у Варшаві.

Не від річи буде зазначити, що п. Красний стягнув на себе ненависть опортуністичних і безпринціпних жидівських „малопольських" політиків.

Були всі познаки, що в дальшому розвитку подій п. Красний і його партія, яка почала звільна находити собі сторонників по цьому боці ризької лінії, може з часом стати небезпечним конкурентом для кагально-райхівської камарилі. Та поліція зробила п. Красного нешкідливим, може не так для польської держави, як для жидівських опортуністів.

Як нас інформують в останній хвилі, проти п. Красного ведеться слідство, яке правдоподібно скінчиться його видаленням з гостинних меж Польщі.

Всячина.

Преґарний заробіток — ногами. Ніхто мабуть не сумнівається, що артисти балету мають не менші доходи, ніж артисти інших родів сценічного й естрадового мистецтва, особливо в наших роках, коли балет став невідлучною частиною кожного поважного театру. Але до таких артистів, в уяві загалу, належать лише одиниці, — ті, які зуміли танок піднести до висоти такого мистецтва, що їх імя стало власністю широкої вулиці: як відомо, таких балетмайстрів і балетниць є ще дуже мало. Отже — бодай для нас — видається досить цікавою статистика доходів професіональних танцюристів у Парижі. На підставі такої статистики, оголошеної в американській газеті „Нью-Йорк Геральд" виходить, що паризькі професіональні танцюристи заробляють величезні маєтки. Один із них, молодий Англієць, подав у мин. році перед податковим урядом суму 300.000 франків (більше 100.000 зл.), як приблизний річний заробіток. Оцей танцюрист має люксусовий автомобіль і чудові апартаменти в аристократичній дільниці Парижа. У Парижі є біля 50 танцюристів, які річно заробляють кожний понад 100.000 франків (с. є. 35.000 зл.) виключно завдяки гарному опануванню останніх модних танців. Тайна таких заробітків полягає у тому, що старі й молоді жінки платять великі гроші (від 50 до 5000 фр.!) за приємність бодай один раз перетанцювати з отаким елеґантним „фаховцем" танґа чи шіммі. Цікаво, що танцюристки, які заробляють ногами свій хліб у прилюдних льокалях (кабаретах, барах etc., де всюди танцюють посеред столиків), дістають від мущин, які раді танцювати з ними, багато меншу винагороду: иноді й 10 франків, а рідко коли 50! Так ось виходить, що приємність танцю коштує Парижанок багато більше, ніж Парижан. Все воно видається нам не тільки дивним, але й — диким, та на мові заходу, це зветься — „культура"...

Найбагатші й найбідніші країни. Бельгійська статистика встановляє ґрадацію країн по їхній маєтковій спроможности в 1924 р. беручи за вихідні точки для своїх обчислень такі позиції: висота націон. (державного) маєтку, красний буджет, кількість населення, податкові звіти etc. І так найбагатшими є Зєдинені Держави, в яких на 1 мешканця припадає 12.000 зл. п., потім ідуть: Куба (10000 зл. п.), Англія (9750 зл.), Канада (9500 зл.), Нова Зеляндія і Уруґвай (7500 зл.), Бельгія (6100 зл.), Франція (5750 зл.), Арґентина і Швайцарія (5000 зл.). Як найбідніші країни фіґурують Китай (500 зл.) і Індії (375 зл.).

400-ліття шляху до Індій. 24-ого п. м. розпочали у Лісабоні надзвичайно свято, що обходити 400-літні роковини смерти великого португальського моряка, Васко да Гама, відкривця морського шляху до Індій. Багато держав посилає своїх окремих представників на це свято. До Лісабони виїхали теж французька, англійська, італійська й голяндська ескадри, щоби заманіфестувати міжнародній пієтизм для славетніх моряків.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

НИНІ 29.1 1925 в салі кінотеатру „ЛЕВ" ВИСТУПЛЯТЬ ОДИНОКИЙ РАЗ ҐАЙДАРОВ і ҐЗОВСЬКА

славні фільмові артисти.

початок о год. 9. вечером.

Решта білетів до набуття в магазині нот Б. Полонецкого (вул. Клементини Таньскої).

ОПОВІСТКИ.

Український Театр И. Стадника (вул. Шашкевича 5).
Неділя 1. лютого о год. 3 поп. „КАТЕРИНА",
о год. 7'30 вечером виступ п-ні Борисоглібської „ВІЙ".
Понеділок 2. лютого о год. 6 вечером. Вистава для шкільної молоді „УРІЄЛЬ АКОСТА". 1—2

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:
У четвер 29. І. м. Бережани. 1230 7-?
У пятницю 30. І. м. Бережани.
У суботу 31. І. м. Перемишляни.

Неоніля Таннчкевич, сирота по о. Данилі Таннчкевич, б. посл. до австр. парляменту з пов. Золочева, а сестра бл. п. д-ра Костя Таннчкевича, лікаря Народної Лічниці просить о грошеву запомогу. Адреса: Неоніля Таннчкевич, Львів 15. Богданівка ч. 1. 2—3

Купці і купецька молодь! Вступайте громадно в члени свого станового Товариства „Союза українських купців", Львів, вул. Галицька 12. III. Члени дістають безплатно інформації і поради про податки, рекурси проти високо-вимірених податків, джерела набування товарів, ціни, і т. п. як також вільні посади для фахових в торговельних підприємствах. 1278 а) 2-3

Адміністрація Українського Наддніпрянського хору Д. Котка повідомляє, що по незалежним від хору обставинам заповіджені у Львові на 5 і 6 лютого концерти хору відбудуться пізніше, а тим часом хор виступатиме на провінції.
1230 1—1

Дрібні оголошення.

ІНСТРУКТОРА до ученика з II. кл. ґімн. на село пошукується. Зголошення з умовами на адресу о. П. Малецький, Ріпчиці п. Мединичі. 1282 2—2

ЗЛЬОКАВТОВАНИЙ ЗАЛІЗНИЧНИК, літ 40, від 1918 року без посади, проживаючий в крайній нужді, пошукує відповідного заняття (возного, магазинера, служачого і т. п.). Ласкаві зголошення до Адміністрації „Діло" під „Зльокавтований" 2—3

ҐРЕКО-КАТ УРЯД парохії Стоянів потребує дириґента хору, найрадше студента. 1268 3—3

5 КҐ. вепрової ковбаси, або 5 кґ. хребетної солонини враз з опакуванням за 12 зол. 90 сот. висилає почтою за післяплатою фабрика вуджения Л. Наґірного в Самборі. Жадайте цінника инших масарських виробів. 1172 14—?

ЗАРЯД РЕАЛЬНОСТИ У ЛЬВОВІ прийме досвідчений, енерґічний адміністратор. Зголошення „Заряд", адм. „Діла".
1290 1—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Лікарсько-дентист. заведення

д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса

ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 17/II.

Пльомбування й виривання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американську систему. Пацієнти з провінції полагоджуться в найкоротшому часі. ПТ. урядовцям та студентам значна знижка. 1284 1—10

МЕБЛІ стилеві

і люксусові, віденські і краєві на догідних услівях получає найдешевше **С. Брін**, ЛЬВІВ вул. Райтана 18.
1:9 3—5

ДЛЯ ЖІНОЦТВА
„НАШ СВІТ"

дає цьогорічні жіночі моди,
які заступають журнали мод

Число І. присвячене цілковито Галичині. „НАШ СВІТ" продається в усіх українських книгарнях.

Передплата на 1 м. — 3 зол., на 3 м. — 8 зол.

ВАРШАВА, Длуґа 30. „НАШ СВІТ".
1288 1—3

Позір! Городеччина!

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

філії Тов-а „Сільський Господар" в Городку, відбудуться дня 5. II. ц. р. о 11. год. перед пол. в домі „Помочі", Ринок, в важних господарських справах.
1287 ЗА ВИДІЛ: 1—1
о. Епіфаній Роздольський, голова.

Заява.

Дентистичне Заведення д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса повідомляють П. Т. Пацієнтів, що асистентка, яка була занята в заведенню, більше вже не працює, в всіх пацієнтів, що є невдоволені з її праці, просимо зголоситися, а недомагання буде даром поправлене.
1283 1—3

ПОДЯКА.

Отсим висловлюю Вп. **д-рові Михайлові Сеґинові, лікареві** в Стрию найсердечнійшу прилюдну подяку, за успішне переведення дуже тяжкої операції, моєї жінки.
1268 1—1 *Михайло Косінський.*

ПОЗІР! Для вигоди П. Т. Публики, щоби улекшити і дати можність дешево закупити найліпші сорти

ПАНЧІХ, РУКАВИЧОК, БІЛЛЯ

як також всіляких ґалянтерійних товарів, відкрито з днем 20 п. м.

Джерело дешевого закупу

ЖИҐМОНТ НАХТ, пл. Ґолуховських 11.

вхід через сіни. 2—3

За редакцію відповідає **О. Костик**.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.